

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2019. január 17. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberrablás büntette és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott neve és társai ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2018. június 27. napján kihirdetett 12.B.45/2018/38. számú ítéletét *megváltoztatja*.

I.r., II.r. vádlottak terhére társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetteként (Btk. 194.§ (1) bekezdés) megállapított bűncselekményt társtettesként elkövetett önbíráskodás büntettének kísérleteként (Btk. 368.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont) minősíti.

III.r. és IV.r. vádlottak terhére bűnsegédként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetteként (Btk. 194.§ (1) bekezdés) megállapított bűncselekményt társtettesként elkövetett önbíráskodás büntettének kísérleteként (Btk. 368.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont) minősíti.

V.r. vádlott terhére bűnsegédként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetteként (Btk. 194.§ (1) bekezdés) megállapított bűncselekményt bűnsegédként elkövetett önbíráskodás büntettének kísérleteként (Btk. 368.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont) minősíti.

I.r., II.r., III.r., IV.r. és V.r. vádlottakkal szemben - halmazati büntetésként - kiszabott börtön fokozatú szabadságvesztés-büntetést:

- I.rendű vádlott neve I.r. vádlott esetében 2 (kettő) év 4 (négy) hónapra,
- I.rendű vádlott neve II.r. vádlott esetében 2 (kettő) év 2 (kettő) hónapra,
- III.rendű vádlott neve III.r. vádlott esetében 1 (egy) év 10 (tíz) hónapra,
- IV.rendű vádlott neve IV.r. vádlott esetében 1 (egy) év 6 (hat) hónapra,
- V.rendű vádlott neve V.r. vádlott esetében 1 (egy) év 4 (négy) hónapra

súlyosítja.

I.r. és II.r. vádlottal szemben alkalmazott szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának felfüggesztését mellőzi.

I.r. és II.r. vádlott tekintetében a beszámításra és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának megállapítására vonatkozó rendelkezések közül „a felfüggesztett szabadságvesztés-büntetés végrehajtása esetén” kitételt mellőzi.

A szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának próbaidejét III.r. vádlott vonatkozásában 4 (négy) évre,

IV.r. és V.r. vádlottak tekintetében 2-2 (kettő-kettő) évre emeli fel.

A Veszprémi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.I.27/2018/14. és 15. tétel alatt nyilvántartott DNS maradványok lefoglalását megszünteti és megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben I.r., II.r., III.r., IV.r. és V.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy V.r. vádlott születési neve D.D., I.r., IV.r. és V.r. vádlott lakcíme:

A másodfokú eljárás során 34.913 (harmincnégyezer-kilencszáztizenhárom) Ft bünyügyi költség merült fel, melyet V.r. vádlott visel.

I n d o k o l á s

A Veszprémi Törvényszék a 2018. április 18. napján kihirdetett 12.B.45/2018/38. számú ítéletében I.r. és II.r. vádlott bűnösségét megállapította:

- tártstettesként elkövetett súlyos testi sértés büntetében (Btk.164.§ (1) és (3) bekezdés), és
- tártstettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében (Btk.194.§ (1) bekezdés).

III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki:

- tártstettesként elkövetett súlyos testi sértés büntetében (Btk.164.§ (1) és (3) bekezdés), és
- bűnsegédként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében (Btk.194.§ (1) bekezdés).

IV.r. és V.r. vádlottak bűnösségét megállapította:

- bűnsegédként elkövetett súlyos testi sértés büntetében (Btk.164.§ (1) és (3) bekezdés), és
- bűnsegédként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében (Btk.194.§ (1) bekezdés).

Ezért - halmazati büntetésül - I.r. vádlottat 1 év 8 hónap, II.r. vádlottat 1 év 5 hónap, III.r. vádlottat 9 hónap, IV.r. vádlottat 6 hónap és V.r. vádlottat 4 hónap börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtását I.r. vádlott esetében 4 év, II.r. vádlott tekintetében 3 év, III.r. vádlottra nézve 2 év, IV. és V.r. vádlottak esetében 1-1 év próbaidőre felfüggesztette.

Rendelkezett a végrehajtás esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a terheltek által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő szabadságvesztésben történő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt dolgok sorsáról, illetve a bünyügyi költség viseléséről.

A döntés ellen az **ügyész** jelentett be fellebbezést valamennyi vádlott vonatkozásában, a vádirati tényállással egyezően különösen súlyos hátrányt okozva elkövetett emberrablás büntetének megállapítása, I.r., II. r. vádlott és III.r vádlottak esetében a súlyos testi sértéssel halmazatban történő megállapítása érdekében. IV. és V.r. vádlottak esetében úgy ítélte meg, hogy az általuk elkövetett testi sértéses cselekmény az emberrablás cselekményébe beleolvad, mivel a sértett bántalmazásában nem vettek részt tevékenyen, magatartásuk a sértettel szemben fennálló pénzkövetelés verbális kikényszerítésre szorítkozott, tehát ebben a bűncselekményben nem kérte a bűnösség megállapítását. Valamennyi terheltre nézve indítványozta hosszabb tartamú, végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a **BF.81/2018/6-I. számú átiratában** az ügyészi fellebbezést módosította akként, hogy az I-III.r. vádlottak vonatkozásában sem tartotta szükségesnek a testi sértés büntetének az emberi szabadság elleni súlyosabb bűncselekménnyel anyagi halmazatban történő megállapítását. Kifejtette az átiratában, hogy a sértett elfogadott nyomozati vallomása alapján történő kisebb pontosításokkal megalapozott a tényállás és az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett.

Részletesen foglalkozott azzal, hogy mi az emberrablás megvalósulásának feltétele, és rámutatott arra, hogy egyrészt a személyi szabadságtól való megfosztás megvalósult, másrészt a megfosztott

személy szabadon bocsátását az anyagi követelés teljesítéstől tették függővé a vádlottak. Önmagában az a kijelentés, hogy „add oda a pénzt, mert szét lesz baszva a fejed”, illetőleg, hogy „addig nem megyünk el, amíg elő nem kerül a pénz”, egyértelműen azt támasztja alá, hogy a vádlottak a sértett szabadon bocsátását a pénz előkerülésétől, azaz ezen feltétel bekövetkezésétől tették függővé. Kifejtette, hogy a sértett személyi szabadságától való megfosztása akkor történt meg, amikor I.r. vádlott felelősségre vonta tanú 1t, hogy hová tette az 1800 euró, melyet azon gépkocsi oldalkárpitjában tartott, melyet a sértett takarított ki. Ezt a sértett tagadta, mire az I. és II.r. vádlott bántalmazni kezdték. A sértett ugyanis a bárszékről felállt, de elmenni már nem tudott, mert az I.r. vádlott alumínium vízmértékkel, II.r. vádlott pedig ököllel kitartóan bántalmazni kezdték. A tettelegességben III.r. vádlott is bekapcsolódott oly módon, hogy fakanállal legalább két alkalommal megütötte a sértettet, illetve ő kiabálta a fent írt fenyegető mondatot, amellyel kilátásba helyezte a sértett fejének szétverését, ha nem adja vissza a pénzt. vagyis a vádlottak erőszakkal, továbbá a testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetéssel fosztották meg tanú 1t a személyi szabadságától. A tényállás azt is tartalmazza, hogy IV.r. vádlott ordította, miszerint ráérnek reggelig, a sértett addig nem mehet el, amíg a pénzt vissza nem adja. Ezek a mozzanatok egyértelműen az emberrablás törvényi tényállása közé illeszkednek. Miután a sértett azt javasolta, hogy a családi házában lévő táskáját nézzék meg és a III., illetve V.r. vádlottak ezt leellenőrizték, mivel pénzt nem találtak, még mindig nem bocsátották szabadon, hanem az I-II.r. vádlott tovább folytatta a bántalmazását. ezzel a mozzanattal az emberi szabadság elleni bűncselekmény befejezetté vált.

Az ügyész álláspontja szerint azért valósult meg az emberrablás minősített esete, mert hosszabb időn keresztül tartott a cselekmény, halálfélelme volt a sértettnek, és durván bántalmazták, mely körülmények együttesen különösen súlyos hátrány okozásának felelnek meg. E súlyosabban minősülő, 5-10 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekménynek I-IV.r. vádlottak a társtettesei, mivel magatartásukkal különböző vagy ugyanazon törvényi tényállási elemeket együttesen valósítottak meg, míg V.r. vádlott a cselekmény helyszínén történő kiabálással csupán szándékerősítőleg hatott a társaira, ekként a nevezett terhelt bűnsége.

A súlyos testi sértés büntette jogi minősítésével az ügyész egyetértett. Súlyosító körülményként a társtettesi elkövetés helyett a csoportos elkövetést kérte értékelni valamennyi vádlott terhére.

A megváltoztatandó, jóval súlyosabb minősítésre figyelemmel minden terhelttel szemben végrehajtandó, fegyház fokozatú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabását indítványozta halmazati büntetésként.

A fellebbviteli főügyészség indítványára tett **észrevételében I.r. vádlott védője** úgy nyilatkozott, hogy megalapozott és törvényes az elsőfokú bíróság döntése, és ezért annak helybenhagyását kérte.

II.r. vádlott védője írásbeli észrevételében ugyancsak kérte az ügyészi fellebbezés elutasítását. Hivatkozott a BH1998.66. számú eseti döntésre, mely szerint az elkövetők céljának vizsgálata alapján dönthető el, hogy a személyi szabadság megsértése, az önbíráskodás, avagy az emberrablás bűncselekménye valósul-e meg. Álláspontja szerint a vádlottak célja arra terjedt ki, hogy a sértettől veréssel, fenyegetéssel az eltűnt pénzre vonatkozó információt szerezzenek, nem pedig a túszejtés a pénz visszafizetéséig.

Vitatta az ügyész azon állásfoglalását, miszerint hosszú ideig tartott a sértett visszatartása, mivel védence nyilatkozata alapján a bántalmazás megkezdésétől legfeljebb 10 perc telt el addig, ameddig pálinkával kínálták az udvaron és bekötözték a sebeit. Ilyen rövid ideig tartó szabad mozgásban való akadályozást nem lehet túszejtésnek nevezni. tanú 1 elmehegett volna a vádlottak lakásáról, de nem tette, mert meg akarta győzni őket az ártatlanságáról, ahogyan ezt a tárgyalási vallomásaiban előadta. A védő kifejtette, hogy a terhelték indulati kijelentéseit összességében kell vizsgálni. Azok mentalitásukból fakadóan csak az érzelmeik; a lopás miatti felháborodásuk kifejezésére szolgáltak, nem arra a szándékra utaltak, hogy a sértettet túszként fogva tartsák valamilyen gazdasági előny

kikényszerítéséig. Pusztán a tőlük eltulajdonított pénzt próbálták visszaszerezni a feltételezett tolvajtól. Szabadon bocsátását nem kötötték feltételhez, sőt bekötözték a sebeit, telefonon hívták a lányát, hogy jöjjön érte, majd mindkettőjüket a lakásukra szállították.

Rámutatott arra, hogy az ügyészi indítvány mind a közvetlenség elvét, mind pedig azon elvet figyelmen kívül hagyta, miszerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket nem lehet a vádlottak terhére értékelni. Nem vette figyelembe a sértett és a vádlottak valós viszonyát, melyről mindkét fél számot adott a tárgyaláson. Ebből az következik, hogy tanú 1 sem számolt az elhangzott fenyegetések reális bekövetkezésével, vagyis a halálfélelmet - mint különösen súlyos hátrányt - ugyancsak nem lehet megállapítani. Ha ez valóban fennállt, akkor a sértett mindent megtett volna a menekülés érdekében egy olyan házból, ahol az ajtók nem voltak bezárva előtte.

Helyesen döntött tehát az elsőfokú bíróság, amikor az emberrablás bűncselekménye helyett a csupán a személyi szabadság megsértésének alapesetét állapította meg a testi sértéssel halmazatban, mivel a bántalmazás mozgató rugója csak az volt, hogy a terheltek a jog által meg nem engedett eszközzel, a sértett szabad helyváltoztatását átmenetileg akadályozva az eltűnt pénzüket visszakapják.

Összességében kérte az ítélet helybenhagyását.

A másodfokú bíróság **nyilvános ülésén** megjelent **ügyész** fenntartotta az átiratban foglaltakat, és részletesen kifejtette az általa javasolt minősítés változtatások jogi indokait.

Az elsőfokú ítélet érvelésének ellentmondásosságára hívta fel a figyelmet. A tényállás tartalmazza, hogy a II-III.r. vádlottak a sértettet I.r. vádlott **E.települési** házához csalják, nem mondják meg neki, hogy milyen célból. Ez még egy büntetlen előcselekmény. Azután a törvényszék részletezi, hogy milyen sorrendbe mennek be a házba, közben rámutat, hogy kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a kulcs ráfordítása megtörtént-e. Ez a részlet nem releváns, hiszen nem ebben a pillanatban történik meg a sértett személyi szabadságától való megfosztása. A tényállás szerint a vádlottak a bárszéken ülő sértettet elkezdtek kikérdezni, majd a lopás tagadására figyelemmel elkezdtek bántalmazni, amitől elmenni nem tudott. Erőszakkal, illetve szóbeli fenyegetéssel ekkor akadályozták meg a szabad helyzetváltoztatását. A bántalmazás után hangoztak el azok a kifejezések, hogy addig nem távozhat tanú 1, amíg a pénz meg nem lesz, azt vissza nem adja. Az ítéleti tényállás nem, de a vádirat azt is tartalmazza, hogy a vádlottak a sértett szabadon bocsátását az 1800 euró visszaadásától tették függővé. Ilyen mozzanatok mellett legalább az önbíráskodás büntetnének minősített esetét meg kellett volna állapítani, ehhez képest az ítélet 26. oldalán rögzített indokolásban az szerepel, hogy a vádlottak kifejezett követelést nem intéztek a sértetthez.

Az elsőfokú bíróság hosszas indokolást adott arra, hogy miért nem valósult meg szerinte az emberrablás bűncselekménye, csak ezzel nem lehet egyetérteni. Az *ítélet 25. oldal 6-8. bekezdésében* részletezi, hogy miért nem állapítható meg szerinte az emberrablás büntette. Vitatható, ami a 7. bekezdésben szerepel, hogy az emberrablás fogalmi elemeit a bírói gyakorlat dolgozza ki, nem pedig a jogalkotó. Jelen ügyben valamennyi elem fellelhető, ami e bűncselekmény megállapításához szükséges. A cselekménysorozat egy napon történik, de több óráig elhúzódik, jelentős idő telik el a sértett visszatartásától a szabadon bocsátásáig. A sértett a bántalmazás súlyossága folytán elsírta magát, úgy nyilatkozott, hogy „nagyon féltem, hogy mi lesz velem, azt hittem, hogy halálra fognak verni ott”. Erre tekintettel a súlyos hátrány okozása teljes mértékben megvalósult. Ténylegesen 10 hét alatt gyógyuló borda- és csuklótöréseket okoztak a sértettnek a vádlottak. Összességében megállapítható, hogy I-IV.r. vádlottak valamennyi törvényi tényállási elemet megvalósítva követték el az emberrablás büntettét, amihez az V.r. vádlott kiabálásával szándékerősítőleg hatott, vagyis ő pszichikai bűnsegédként vonandó felelősségre. A büntetések súlyosítása feltétlenül szükséges, még a vádlottak kedvező személyi körülményei ellenére is.

Összefoglalva indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg akként, hogy a vádlottak terhére rótt bűncselekményt a Btk. 190.§ (1) bekezdés a/ pontja és a (3) bekezdés

b/ pontja szerint minősülő különösen súlyos hátrányt okozó emberrablás büntettének minősítse, melyet I-IV.r. vádlott mint társtettesek, V.r. vádlott mint bűnsegéd követett el. A vádlottakkal szemben kiszabott büntetéseket jelentősen súlyosítsa, halmazati büntetésül fegyházbüntetésre és közügyektől eltiltásra ítélje.

I.r. vádlott védője perbeszédében leszögezte, hogy megalapozott az elsőfokú bírósági döntés. Mindaz, amit az ügyészség a tényállás módosítása körében indítványoz, az a felülmérlegelés tilalmába ütközik, hiszen az elsőfokú bíróság nem csupán a tényállást indokolta meg, hanem a jogi indokolása is teljeskörű. Az átjárható törvényi tényállások között helyesen választott, amikor a személyi szabadság megsértését állapította meg és ennek elemeit megfeleltette a történeti tényeknek. Az indítványozott súlyosabb bűncselekmény elemei hiányoznak, mivel a sértett önként ment a vádlottakkal a **E.települési** házba, ott valóban elvégezte azt a munkát, amelyre hivatkozva odavitték. A vádlottak indulati kijelentései, amelyek a számonkérés során elhangoztak, nem tekinthetők túszejtésnek, azok mögött a tényleges fogvatartásra utaló valódi szándék nem húzódott meg. I.r. vádlott csupán azt akarta, hogy tanú 1 a lopást ismerje el és a pénzt adja vissza. A bántalmazás után felelősnek érzete magát a túlkapásáért, ezért akarta magára vállalni a teljes cselekményt a fia helyett is.

Kifejtette a védő, hogy a büntetéskiszabási körülmények is helytállóak, és nyomatékos enyhítő tényező, miszerint ismételten jó a vádlottak és a sértett a kapcsolata. A büntetések arányban állnak a cselekmény tárgyi súlyával és a terheltek személyében rejlő csekélyebb fokú társadalomra veszélyességgel. I.rendű vádlott neve I.r. vádlott és családja büntetlen, köztisztelőben álló személyekből áll, akik dolgoznak, a cselekvőséget leszámítva kifogástalan életvitelt folytattak. Ilyen terheltekkel szemben semmiképpen nem szükséges a középértékhez közeli szabadságvesztés kiszabása a büntetési célok eléréséhez.

II.r. vádlott védője az írásban benyújtott észrevételében foglaltakat fenntartotta. Rámutatott arra, hogy az ügyészség álláspontját egyetlen indulati kijelentésre alapítja, amely azonban nem megengedett, mert a felülmérlegelés tilalmába ütközne.

Az emberrablás minősített esete semmiképpen nem állja meg a helyét, mert a tényállás szerint a vádlottak a sértettet nem kötözték meg, nem zárták be órákra, nem fogvatartással akarták kikényszeríteni a követelés teljesítését. Egyszerűen megverték, hogy adja vissza a pénzüket, amelynek ellopásával gyanúsították. a bántalmazás mindössze 10 percig tartott.

Ezért kérte az ügyészi fellebbezés elutasítását és az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

III.r. vádlott védője egyetértett védőtársai által előadottakkal, mind a minősítéssel, mind az indokolással, mind a büntetéskiszabási körülményeknek a figyelembevételével. Kifejtette, hogy védence a nyomozás során részletes vallomást tett, saját cselekvőséget elismerte. Hosszú ideig állt személyi szabadságot érintő kényszerintézkedés hatálya alatt, így is ellátta a gyermekeit és az eljárás előtt, illetve annak során sem esett a magatartása kifogás alá. Úgy ítélte meg, hogy helyes döntést hozott az elsőfokú bíróság, ezért tudomásul vették a döntését. Kérte az ítélet helybenhagyását.

IV.r. vádlott védője csatlakozott a védőtársai jogi érveléséhez a tényállás, minősítés és a joghátrány megfeleltetése tekintetében.

Rámutatott, hogy a sértett nyomozati vallomásai megtételekor kissé szélsőséges volt, mivel nagyon megviselte a vádlottakkal való összekülönbözése, akiktől egzisztenciája függött, illetve gyermekkorától óta szoros, szinte családi kapcsolatban volt. Ezért került olyan állapotba a bántalmazást követően, hogy sírt és remegett. Alkoholfogyasztása, megromlott egészségi állapota, nyugtatókkal való kezelése egyaránt befolyásolhatta közvetlenül az események után, míg a tárgyalás

idejére már a viszonya rendeződött II. r. vádlottal és családjával, realisabban tudta előadni az eseményeket.

A minősítés tekintetében rámutatott, hogy az eljárás során többször változott a hatóság álláspontja, mivel a megvalósult cselekménysorozat többféleképpen értelmezhető. A motívum mindenekelőtt a pénzes táská eltűnése volt. A vádlottak azzal a céllal hívták oda tanú 1t a **E.települési** családi házba, hogy I.r. vádlott számonkérje rajta a pénzt, elkerülve a rendőrségi eljárást. Saját kezébe vette az ügy felderítését; ráijesszen a sértettre, hogy valljon színt a lopásról, ha azt ő tette. Máskor is volt rá példa, hogy tanú 1 kisebb dolgokat eltulajdonított, ezért nem volt alaptalan a család gyanúja. Az igazság kiderítése, a pénz visszaszerzése motiválta a vádlottakat, ezért bántalmazták a sértettet.

Az emberrablás célzata a követelésérvényesítés, ennek eszközcselekménye a fogvatartás, a túszszedés. Jelen ügyben ezekről nem volt szó. A testi sértés megvalósulásához nem fér kétség, de ez nem lehet önmagában az emberrablás minősített esetét megalapozó tényező. A jogirodalom szerint különösen súlyos joghátrány lehet példálózó jelleggel az éheztetés, kínzás, napokig történő bezárás, emberi méltóságban történő megalázás, amely komoly pszichés nyomást gyakorol a sértettre. Jelen ügyben ilyen tények nem állapíthatók meg.

Védence magatartása csupán verbális volt; meggondolatlan indulati kijelentéseket tett, amik semmiképpen nem fejezték ki valódi szándékát.

A védő rámutatott, hogy IV.r. vádlott egyedül neveli két gyermekét, akikről édesapjuk soha nem gondoskodott. Ilyen körülmények mellett messze túlmutatna a büntetési célokon, ha az ítélőtábla az ügyészi fellebbezésnek helyt adva hosszabb tartamú, végrehajtandó szabadságvesztést alkalmazna vele szemben. Kérte az ítélet helybenhagyását.

V.r. vádlott védője nem vitatta a tényállást, a minősítést és a védencével szemben alkalmazott joghátrányt is megfelelőnek tartotta. Kifejtette, hogy az ügyészség által indítványozott minősítésnek nincsenek meg a ténybeli alapjai. Az elsőfokú döntés helybenhagyását kérte.

Az ügyész **viszonválaszában** kifejtette, hogy a bizonyítékértékelés iránya szerint indítványozta a tényállás kiegészítését, melynek alapjául a sértett elfogadott vallomása szolgál. Álláspontja szerint az ítéleti tényállás 9. oldalán rögzítette az elsőfokú bíróság, miszerint a sértett nem tudott elmenni, tehát személyi szabadságában korlátozták. Az akadályozás kb. 16 órától este 20 óráig tartott. Megismételte, hogy a törvényszéknek saját logikája mentén legalább az önbíráskodás büntettét meg kellett volna állapítani a vádlottak terhére a súlyos testi sértés büntettével halmazatban.

Az I-V.r. vádlottak az **utolsó szó jogán tett nyilatkozatukban** csatlakoztak a védőjük által előadottakhoz és elmondták, hogy nagyon sajnálják, megbánták a történeteket. A sértettől valamennyien bocsánatot kértek. Előadták, hogy emberrablást nem követtek el.

Az ítélőtábla a Veszprémi Törvényszék ítéletét az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárással együtt, teljes körűen felülvizsgálta a Be. 590.§ (1) bekezdés értelmében.

A fentiek szerinti felülbírálat eredményképpen a minősítés megváltoztatására és a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezést részben találta alaposnak, az alábbiak szerint.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást az 1998. évi XIX. számú törvény (az elsőfokú elbíráláskor hatályban volt Be.) perrendtartási szabályoknak nagyrészt megfelelően folytatta le, bizonyítási tevékenysége során olyan abszolút hatályon kívül helyezést eredményező hibát nem vétett, mely a felülbírálatot akadályozta volna.

A Veszprém Megyei Főügyészség B.858/2017/82-I. számú vádirata 2018. január 23. napján érkezett a Veszprémi Törvényszékhez, melyben az elsőfokú bíróság haladéktalanul intézkedett az első tárgyalás kitűzéséről 2018. április 16. és 18. napjára. Ekkor kihallgatta a vádlottakat, akik közül II.r. vádlott tett érdemi vallomást, míg az I. és III-V.r terheltek nyomozati vallomásait felolvasással tette tárgyalás anyagává a tanács elnöke. Kihallgatta továbbá tanú 1 sértettet és beszerezte a vádbeli napról a vádlottak és a sértett lánya mobiltelefonjainak forgalmazásáról szóló kimutatást.

A 2018. június 26-27. napján tartott tárgyaláson a törvényszék kihallgatta tanú 2 tanút, ismételtén a sértettet, majd felolvasta az indítványozott tanúk vallomását, ismertette az igazságügyi orvosszakértői véleményt tanú 1 sérülései tekintetében és az egyéb releváns iratokat. Ezt követően ügydöntő határozatot hozott.

Az elsőfokú bíróság tehát beszerzett és tárgyalás anyagává tett minden bizonyítékot, amely az ügy ténybeli és jogi megítéléshez szükségeltetett. Eljárásának törvényességét sem a vádhatóság, sem a védelem nem vonta kétségbe. Ezzel maradéktalanul eleget tett az ügyfelderítési kötelezettségének, az ítéltében pedig részletesen számot adott arról, hogy az általa megállapított tényállást mire alapította.

Foglalkozott a vádlottak nyilatkozataival, akik közül I.r. vádlott a nyomozás során tényfeltáró beismerő vallomást tett, bár igyekezett magára vállalni fia cselekvőségét is a sértett bántalmazásában. II.r. vádlott a tárgyaláson fenntartotta a nyomozati nyilatkozatát, illetve azt részletesen megismételte, mely egyezett az édesapja vallomásával. Mindketten elismerték a testi sértést, ám az emberrablásban nem érezték magukat bűnösnek. Ez jellemezte IV.r. és V.r. vádlottak nyomozati előadását, továbbá III.r. vádlott nyilatkozatát is, aki a testi sértésben való részvételét nem vitatta. Végeredményben egyik terhelt sem cáfolta az események oly módon való megtörténtét, ahogyan azt tanú 1 és leánya tanú 2 előadták, az előzmények, továbbá a sértett bántalmazásának tényleges okára pedig teljesen egyöntetűen vallottak.

Foglalkozott a törvényszék a sértettnek a bíróságon és a nyomozás során tett vallomásaival, meggyőzően megindokolta, hogy miért az utóbbit tekintette a tényállás alapjául. A védelem azzal támadta tanú 1 sértett nyomozati vallomásának elfogadhatóságát, miszerint alkoholizáló életvitele, az események hatására való megrázkódtatása folytán nem volt olyan állapotban, hogy elfogulatlan, adekvát nyilatkozatokat tegyen. A 2017. szeptember 29. napján - két nappal az eseményeket követően -, délelőtt 9 órakor megkezdett kihallgatása alkalmával, amikor előzőleg folyamatos orvosi kezelésen esett át a bántalmazástól elszenvedett sérülései miatt, semmilyen körülmény nem utalt sem ittasságra, sem elvonási tünetekre, sem nyugtatók túlzott hatására, sem a terheltekkel szemben fennálló elfogultságra. A sértett tényszerűen, részletesen, indulatoktól mentesen adott számot az eseményekről, majd ugyanez jellemezte a szeptember 30. napján és október 9. és 12. napjain tett folytatódólagos vallomásait is (nyomozati irat 122-144. oldal).

Az elsőfokú bíróság ésszerűen indokolta, hogy a tárgyaláson tett, a vádlottakra nézve jóval kedvezőbb, de önmagának több ponton is ellentmondó nyilatkozatait miért nem tudta irányadónak tekinteni. Azt a tényt viszont nem lehet kétségbe vonni, miszerint tanú 1 sértett a vádlottaknak megbocsátott, velük a viszonya már az elsőfokú eljárás tartama alatt rendeződött, továbbá a vádlottak valamennyien őszintén megbánták a sérelmére elkövetett bűncselekményeket (28. jegyzőkönyv 19-37. oldal).

Ugyanazon teljes bizonyítási anyag mellett tehát az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége és az általa megállapított tényállás alappal nem támadható. Végző soron a bizonyítékok értékelésének módját, valamint a történeti tényállást nem vitatta senki, csupán az elsőfokú bíróság által alkalmazott minősítés és a terheltek által megvalósított bűncselekmények tényállási elemeinek való megfeleltethetőségét támadta azt ügyész, illetve a vádhatóság ezzel kapcsolatos álláspontját cáfolta a védelem.

Az eljárási és logikai hibáktól mentesen mérlegeléssel megállapított tényállás a megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól mentes, csak kis mértékben szorul pontosításra, melyet a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a Be. 593.§ (1) bekezdés a/ pontja értelmében az alábbi módon eszközölt:

Az *ítélet 5. oldalán* I.r. vádlott személyi körülményei úgy helyesek, hogy a herendi Polgármesteri Hivatalnál áll alkalmazásban, havi nettó jövedelme 75.000 forint. Cukorbetegségben szenved (Bf.II.103/2018/7. számú jegyzőkönyv).

II.r. vádlott és III.r. vádlott közösen nevelik 5 éves és 6 éves gyermekeiket (28. jegyzőkönyv. 5. oldal).

Az *ítélet 6. oldalán* IV.r. vádlott volt élettársa **E.E.** a két közös kiskorú gyermek tartásához nem járul hozzá, velük kapcsolatot nem tart, őket édesanyjuk egyedül neveli (Bf.II.103/2018/7. számú jegyzőkönyv).

A történeti tényállásban (7. oldal *harmadik bekezdés*) rögzíteni kell, hogy tanú 1 sértett III. és V.r. vádlottakkal szemben a sérelmére megvalósult magánlaksértés vétsége miatt nem élt magánindítvánnyal (nyomozati irat 144. oldal).

A 7. oldal *nyolcadik bekezdésben* rögzítendő, hogy a **E.település**ra való megérkezés időpontja kb. 16 óra volt (12.B.345/2018/28/I. számú híváslista 3. oldal).

A 8. oldal *hatodik bekezdésében* a bántalmazás sorrendisége akként helyes, hogy I.r. és II.r. vádlottak a lépcső tetején, az étkező részben bántalmazták tanú 1 sértettet, közben kérdezték tőle, hol a pénz. Ezt követően a III. és V.r. vádlott elment a lakására, tanú 1 pedig lement a lépcsőn, alul arra leült és vizet kért, mert nagyon rosszul érezte magát. Amikor a nők visszajöttek a házából azzal, hogy a pénzt nem találták meg, a lépcső aljánál I.r. vádlott újból megrúgta az oldalát, II.r. vádlott megütötte (nyomozati irat 135. oldal).

tanú 1 sértett az elkövetés időpontjában 52 éves, 182 cm magas és 75 kg tömegű volt. A nála 2 évvel idősebb I.r. vádlott és a 23 éves II.r. vádlott, aki 160 cm magas, de 80 kg tömegű, vele szemben jelentős erőfölényben voltak (28-as jegyzőkönyv 8. oldal).

A 9. oldal *második bekezdés második mondata* kiegészítendő azzal, hogy a sértett halálfélelmet eredményezett a bántalmazás és a helyzete kilátástalansága, mert attól rettegett, hogy halálra verik (nyomozati irat 141. oldal).

A 9. oldal *ötödik bekezdés utolsó mondata* úgy teljes, hogy a vádlottak a bántalmazás és a félelem miatt síró, remegő sértettnek adtak szeszesítalt és vizet (nyomozati irat 126. oldal első bekezdés).

A 9. oldal *hetedik bekezdésében* írtak, amely vádlottak elkövetői minőségének elemzésére vonatkozik a jogi indokolás részét képezik csakúgy, mint a hasonló tartalommal 10. oldal *hetedik bekezdése*.

Az ítélet tábla a Be. 593.§ (3) bekezdése szerint a pontosított és kiegészített, ily módon megalapozott tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet, mely az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az I-V.r. vádlottak bűnösségére okszerűen vont következtetést a törvényszék, a minősítések azonban nem minden esetben törvényesek. A testi épség elleni bűncselekmény megállapítása helytálló, az

elkövetési alakzatok is, azonban a megnevezés nem felel meg a Kúria 61. számú Büntető Kollégiumi véleményének 1. és 3. pontjában foglaltaknak, miszerint az ügydöntő határozat rendelkező részében a cselekmények elnevezése a Btk. Különös Része szerinti alcímmel történik, majd zárójelben kell feltüntetni a minősített eset törvényi tényállását és büntetési tételét meghatározó törvényi rendelkezéseket. a testi sértés büntettének megvalósulása vonatkozásában adott jogi indokolás azonban helytálló, az kiegészítést nem igényel.

A személyi szabadságot korlátozó bűncselekmény tekintetében az ítéletábra az elsőfokú bírósághoz és a főügyészséghez képest is eltérő álláspontra jutott, mivel az irányadó tényállás alapján az önbíráskodás büntette törvényi tényállási elemeit látta egyértelműen megállapíthatónak az alábbiak szerint.

Az eredeti vád és a főügyészi átirat szerint a vádlottak terhére a Btk. 190.§ (1) bekezdés a/ pontja és a (3) bekezdés b/ pontja szerinti különösen súlyos hátrányt okozva elkövetett emberrablás büntette róható.

A Veszprémi Törvényszék az I-V.r. vádlottak bűnösségét a Btk. 194.§ (1) bekezdésében meghatározott személyi szabadság megsértése büntettében mondta ki. A jogi indokolása körében foglalkozott az emberrablás és az önbíráskodás közötti, valamint a személyi szabadság megsértése és az emberrablás közötti elhatárolási kérdésekkel, azonban önmagával is ellentmondásos magyarázatokat adott az általa választott minősítés vonatkozásában.

A 25. oldal utolsó előtti bekezdésében egyértelműen alátámasztotta az önbíráskodás büntettének kísérlete megállapíthatóságát, mivel következetesen végig vezette, miszerint a gazdasági előny, vagyis a pénz visszaszerzése volt a vádlottak a szándéka, erre törekedtek, ezért saját kezükbe vették mind a nyomozás, mind az igazságszolgáltatás „feladatát”.

Ehhez képest a 27. oldal 2. bekezdésében az elsőfokú bíróság mégis azt mondta ki, hogy nem állt fenn jogtalan haszonszerzési célzat.

A 25. oldal utolsó bekezdésétől kezdődően a 26. oldal első bekezdésében azt rögzítette, hogy a személyi szabadság megsértése megállapítható, bár erőszak, fenyegetés nem, csupán megtévesztés volt II.r. és III.r. vádlottak részéről, amikor tanú 1 sértettel kocsiba szálltak azzal az indokkal, hogy egy munka elvégzése céljából viszik magukkal **E.település**ra, I.r. vádlott házába.

A tényállás azt tartalmazza, hogy tanú 1 sértett jóhiszeműen, önként utazott el a terheltekkel, őt a kocsiba való beszállításkor semmilyen módon nem fosztották meg a személyi szabadságától. A 8-9. oldalon írtak pedig egyértelműen azt tartalmazzák, hogy a vádlottak a sértett által ellopottnak vélt pénzük visszakapása érdekében bántalmazták tanú 1t, akit csupán annyi időre akadályoztak meg a szabad mozgásban, ameddig a tettlegesség tartott.

Eszerint az mindenképpen megállapítható, hogy a vádlottakat jogtalan haszonszerzési célzat motiválta.

Az emberrablás tényállási elemei tekintetében az ítéletábra úgy ítélte meg, hogy - a tényállás fent idézett részei alapján - a személyi szabadság megsértése hiányzik. Az sem állja meg a helyét, hogy a sértett szabadon bocsátását a követelés teljesítésétől tették volna függővé vádlottak.

A személyi szabadság megsértése vonatkozásában az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy az a gépkocsiba való beszállástól kezdődött. A sértett azonban teljesen önként és meghatározott valós céllal ment II. r. vádlottékkal át az I.r. vádlott házához. Volt munkavégzés a részéről a megérkezésük után.

Az, hogy a II-III.r. vádlottak nem közölték azt vele, miszerint utána akarnak járni a pénz hollétének, illetőleg tisztázni akarják vele, hogy lopott-e, egy megtévesztő magatartás, de nem erőszak vagy fenyegetés. Ugyanez vonatkozik a házba való bemenetelre is. A személyi szabadság korlátozása

akkor indul, amikor a sértett a számonkérést követően a bárszékről feláll, el akar menni, de a terheltek bántalmazni kezdik, majd fenyegetődznek, átkozódnak. Ez az erőszak, illetve fenyegetés; a „személyi szabadság megsértése” azonban az önbíráskodás szükséges eszközcselekménye a vélt jogos követelés érvényesítése érdekében (BH1998.4.).

Helyesen mutatott rá a védő, hogy a vádlottak részéről elhangzott kijelentések érzelmi, indulati megnyilvánulások voltak. Ezek mögött a szó szerinti, nyelvtani értelmezés szerinti tartalmat nem lehet alapul venni, mert ezek egyenként kiragadva több bűncselekmény - emberölés, emberrablás, becsületsértés - megvalósulására irányuló szándékot feltételeznének, melyek szóba sem kerülhetnek. Önmagában az a fenyegetés, hogy „addig nem mész el, amíg a pénzt vissza nem adod”, nem alapozza meg azt a követelményt, amit a törvényalkotó az emberrablás megvalósulásához előírt. Már csak azért sem, mivel a bántalmazással a vádlottak önként felhagytak, miután a sértett lakásán az asszonyok nem találták meg a pénzt. Ezt követően tanú lt nem tartották vissza, a sérüléseit ellátták, értesítették a lányát és hazaszállították a lakására. A sértett szabadon bocsátását ily módon nem tették függővé a követelésük teljesítésétől (BH1998.66.).

A bántalmazás közben elhangzott kijelentéseket tehát összességükben kell értékelni, melyből az következik, hogy csupán a sértett megfélemlítését szolgálták annak a célnak az érdekében, hogy adja vissza a vádlottak pénzét.

Az önbíráskodás büntettének azonban valamennyi tényállási eleme megvalósult; volt jogosnak vélt vagyoni igény érvényesítés, mint célzat, melynek elérése érdekében a vádlottak testi erőszakot, illetve verbális fenyegetést alkalmaztak.

Cselekményük befejezett kísérlet, mert a vádlottak mindent megtettek annak érdekében, hogy ők visszakapják a pénzüket, de mivel a sértett ezt nem tudta teljesíteni (nem ő tulajdonította el az összeget), nem került az önbíráskodás bűncselekménye befejezett stádiumába (BH1997.113.).

A kifejtettek okán a táblabíráóság a személyi szabadság megsértésének büntettéként megállapított bűncselekményt - a sértettet fizikailag bántalmazó - I.r., II.r. vádlottak terhére társtettesként és csoportosan elkövetett önbíráskodás büntettének kísérleteként minősítette a Btk. 368.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont és Btk. 10.§ (1) és 13.§ (3) bekezdés szerint.

III.r. és IV.r. vádlottak e bűncselekménynek ugyancsak társtettesei, mivel az 5 fős csoport tagjaként a III.r. vádlott a fakanállal való ütlegetéssel, a IV.r. vádlott pedig a pénz kikövetelése érdekében alkalmazott fenyegetéssel vették ki a részüket a cselekvősegből (BH2004.445. és BH2007.71.).

V.r. vádlott a Btk. 14.§ (2) bekezdésében meghatározott bűnsegédként követte el az önbíráskodás büntettének kísérletét, mert sem a fenyegetésben, sem a bántalmazásban tevékenyen nem vett részt, csupán a többieket támogatta a jelenlétével és a számonkérő, becsmérő kijelentéseivel.

Az önbíráskodás cselekménye az erőszak alkalmazása a könnyű sérülés és a személyi szabadság korlátozását is magában foglalja, a személyi szabadság megsértésével, a könnyű testi sértéssel és a tetteges becsületsértéssel az alaki halmazat látszólagos. Anyagi halmazatot képez azonban a 8 napon túl gyógyuló sérüléseket okozó súlyos testi sértéssel (BH1998.572.). Ilyen módon a terheltek halmazatban valósították meg a súlyos testi sértés büntettét az önbíráskodás büntettével.

A fellebbviteli főügyészség által indítványozott minősítéshez fűzött okfejtésére reagálva az ítéletábra arra a következtetésre jutott, hogy ha fennállnának is az emberrablás bűncselekményének kritériumai, akkor sem támasztanak alá a tények a minősített eset megállapíthatóságát.

Egyrészt a tényállásból - a telefonbeszélgetések alapján - egyértelműen kiderül, hogy a büntetőjogilag releváns cselekménysor kb. 16 óra 20 perckor kezdődött a bántalmazással, majd 17 óra 19 perckor be is fejeződött a sértett lányának értesítésével. Az időtartam tehát nem volt hosszú, másrészt a sértett halálfélelme, melyet a bántalmazás következtében érzett, valóban súlyos trauma, de nem érthette el azt a súlyos pszichés állapotot, amit egyébként megkíván a törvényalkotó a minősített eset megállapításához. A fogvatartás körülményei pedig meg sem közelítik azt a sanyargatásnak megfelelő szintet, amit a fellelhető jogirodalom e bűncselekmény körében bemutat (BH2010.239., EBH2007.1595.)

Az emberrablás minősített esetének fennállása esetén is alkalmazni kellett volna a Btk. 190.§ (6) bekezdését, mivel a vádlottak önként abbahagyták a cselekményt a súlyos következmény bekövetkezése előtt, amely körülmény korlátlan enyhítést tesz lehetővé. Semmi esetre sem lehetett volna tehát olyan mértékű büntetéseket kiszabni, amelyet az ügyészség indítványozott (EBH1999.3.).

A megváltozott minősítések okán felül kellett vizsgálni, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott joghátrányok megfelelnek-e a Btk. 79.§-ában meghatározott büntetési céloknak.

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság lényegében feltárta és a súlyuknak megfelelően értékelte. Az enyhítő tényezők közül mellőzendő, hogy hosszú ideig álltak a vádlottak személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés hatálya alatt, mert ez nem volt megállapítható. Figyelembe kell venni azonban, hogy az önbíráskodás bűncselekménye kísérleti szakban maradt.

A büntetési tételkeret az önbíráskodás 2-8 évvel fenyegetett minősített esetére és a 3 éves büntetési tételű súlyos testi sértés büntetével fennálló halmazatra figyelemmel 2-11 év. Ennek a középértéke 6,5 év. A terheltek személyi körülményei nagyon előnyösek, valamennyien eseti vétők.

I.r és II.r. vádlott vonatkozásában - a számos enyhítő körülmény mellett is - a törvényi minimumhoz közeli, de azt valamivel meghaladó, végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazása volt indokolt, mert a testi sértés elkövetési módja nagyon durva volt, a bántalmazás eszközzel, kézzel egyaránt történt, legalább 10 percig tartott, a tettelegességgel okozott többszörös törési sérülések mintegy 10 hét alatt gyógyultak. Szóba sem kerülhet a 2 évet meghaladó büntetések végrehajtásának felfüggesztése az ő vonatkozásukban.

Az I-II. r. vádlottak esetében - mivel végrehajtandó szabadságvesztés került kiszabásra -, értelemszerűen mellőzni kellett a feltételes szabadságra bocsátás, illetőleg a beszámításra irányuló rendelkezésekből azokat a kitételeket, amelyek a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtására vonatkoztak.

Az ítéletábra nem alkalmazott I-II.r. vádlottakkal szemben a Btk. 61.§ (1) bekezdése szerint közügyektől eltiltás mellékbüntetést a végrehajtandó szabadságvesztés mellett. Ennek oka részben az, hogy mindkét terhelt ezidáig kifogástalan életvitelű, büntetlen, az eljárás megindulása óta is jogkövető, lakóhelyén köztisztviselőnek örvendő személy, akik cselekményük által sem váltak méltatlanná a közügyek gyakorlásában való részvételre, mert annak következményeit a sértett irányában igyekeztek erkölcsileg jóvá tenni. Másrészt nem írja elő kötelezően a törvény e mellékbüntetés bevezetését, hanem a bíróság mérlegelési jogkörébe utalja annak eldöntését, hogy a feltételei fennállnak-e.

III.r., IV.r. és V.r. vádlott vonatkozásában a Btk. 82.§ (2) bekezdés c/ pontja szerint enyhítő rendelkezést lehetett alkalmazni. Az V.r. vádlott esetében a bűnsegédi magatartásra tekintettel került sor a legalacsonyabb tartamú büntetés kiszabására. A társtettesként marasztalt III. és IV.r. vádlottak a cselekvősege meg sem közelítette a férfi családtagok tevőlegességét, ezért jóval kisebb lehet a megállapított joghátrány időtartama.

A kiskorú gyermekeket nevelő, büntetlen előéletű III., IV. és V.r. vádlott személyiségére, családi körülményeire tekintettel lehetőség mutatkozott a szabadságvesztések büntetések felfüggesztésére a Btk. 85.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján.

A szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának próbaidejét a (2) bekezdés értelmében III.r. vádlott vonatkozásában 4 évre, IV.r. és V.r. vádlottak tekintetében 2-2 évre emelte fel a táblabíróság, melyben kifejeződik a terhükre rótt bűncselekmények tárgyi súlya.

Az elsőfokú bíróság határozatának jogszabályi hivatkozásai helyesek, szükséges volt azonban a 2018. július 1. napjától hatályos büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény rendelkezései szerinti megjelöléseket átvezetni.

Ennek megfelelően az ítélet jogi indoklását az új jogszabály alkalmazása miatt szükséges módosítani akként, hogy a bíróság a bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről a Be. 321.§ (6) bekezdése, egyes bűnjelek megsemmisítéséről a Be. 320.§ (2) bekezdés, míg egyes bűnjelek kiadásáról a Be. 321.§ (1) bekezdése, a bűnügyi költségnek a vádlottakra külön-külön, illetve egyetemlegesen történő terheléséről Be. 574.§ (1) és (4) bekezdése alapján rendelkezett.

Két bűnjelről elmulasztott rendelkezni, melyek a Veszprémi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.I.27/2018/14. és 15. tétel alatt nyilvántartott DNS maradványok. Ezekre a továbbiakban nincsen szükség, ezért az ítélőtábla lefoglalásukat megszüntetette és megsemmisítésüket rendelte el a Be. 320.§ (2) bekezdés értelmében.

Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek, azokat a felülbírálat nem érintette.

Az ítélőtábla észlelte, hogy V.rendű vádlott leánykori neve hiányzik a rendelkező részből, illetőleg az időközben az I. és IIV-V.r. vádlottak lakcíme megváltozott. Ezeket a Be. 561.§ (2) bekezdés a/ és b/ pontja szerint pótolta és helyesbítette.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélőtábla a Veszprémi Törvényszék 2018. június 27. napján kihirdetett 12.B.45/2018/38. számú ítéletét a Be. 606.§ (1) bekezdés értelmében a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban V.r. vádlott kirendelt védőinek díjával felmerült bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezés a Be. 574. § (1) bekezdésén és a Be. 613.§ (1) bekezdésén alapszik.

Győr, 2019. január 17.

Dr. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

. Vajda Edit sk.
előadó bíró

. Németh Balázs sk.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Veszprémi Törvényszék 2018. június 27. napján kelt 12.B.45/2018/38. számú ítéletének meg nem változtatott része I.r., II.r., III.r., IV.r. és V.r. vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2019. január 17.

. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke